C-255/21. sz. ügy

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata 98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás

A benyújtás napja:

2021. április 21.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Consiglio di Stato (Olaszország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. március 25.

Fellebbező:

Reti Televisive Italiane SpA (RTI)

Ellenérdekű fél:

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni – AGCOM

Az alapeljárás tárgya

A Consiglio di Statóhoz (államtanács, Olaszország) a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Lazio tartomány közigazgatási bírósága, Olaszország) által az Autorità per le garanzie nelle comunicazioni – AGCOM (távközlési felügyeleti hatóság, Olaszország) azon három határozata tárgyában hozott három ítélettel szemben benyújtott egyesített fellebbezések, amelyek szankciót szabtak ki a Reti Televisive Italiane SpA-val (RTI) szemben a reklámok adásidejének óránkénti felső korlátjának megsértése miatt.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

A reklámok túlzott mértékű adásidejének tilalmára vonatkozó olasz szabályozásnak a 2010/13/EU irányelv 23. cikkével való összeegyeztethetősége, figyelemmel az (EU) 2018/1808 irányelv (43) preambulumbekezdésére és a 2010/13/EU irányelv 2018/1808 irányelvvel módosított 23. cikkének szövegére, valamint a kartelljog e rendelkezéseinek értelmezése.

MUNKADOKUMENTUM

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

E bíróság azt kérdezi az Európai Unió Bíróságától, hogy

a) a reklámok túlzott mértékű adásidejének tilalmáról szóló közösségi szabályozást tekintetében, figyelembe véve, hogy az [uniós] jogban a csoport vagy az egyetlen gazdasági egység fogalma általános jelentőséggel bír, amely számos kartelljogi jogforrásból (de ami a jelen ügy szempontjából releváns, az (EU) 2018/1808 irányelv fent említett (43) preambulumbekezdéséből és a 2010/13/EU irányelv 23. cikkének új szövegéből) levezethető, jóllehet az olasz nemzeti jogban az engedélyek különbözőek, amely különbséget a 177/[2005] decreto legislativo (felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet) 5. cikke (1) bekezdésének b) pontja [ír elő] a televíziós és rádiós műsorszolgáltatók között, a közösségi joggal összeegyeztethetőnek tekinthető-e a műsorszolgáltatásra vonatkozó nemzeti jog olyan értelmezése, amely az ugyanezen 177/[2005]. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendeletnek a (2007/65/EK irányelv átültetése érdekében) 2010. március 6-tól hatályos módosított szövege 1. cikke (1) bekezdése a) pontjából azt vezeti le, hogy a különböző közlési módok (az elektronikus hírközlés, a kiadói tevékenység, az elektronikus kiadói tevékenységet is beleértve, valamint az internet minden alkalmazás formájában) közeledésének folyamata sokkal jelentősebb a televíziós és rádiós médiaszolgáltatók körében, különösen akkor, ha azok kapcsolt vállalkozások csoportjába integrálódtak, és az általános jelentőséggel bír, ami oly módon tükröződik a fent említett [felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet] 38. cikke (6) bekezdésének értelmezésében, hogy a műsorszolgáltató egyetlen gazdasági egységként is képezhet csoportot, vagy épp ellenkezőleg, az említett közösségi elvek szerint, tekintettel arra, hogy a reklámok túlzott mértékű adásideje tilalmának területe független az általános kartelljogtól, a 2018. évet megelőzően nem lehet jelentőséget tulajdonítani a csoportoknak, a fent említett közeledési folyamatnak és az úgynevezett multimédia jelenségének, és így a reklámra fordítható adásidő kiszámítása szempontjából csak egyetlen műsorszolgáltatót kell figyelembe venni, még akkor is, ha az egy csoporthoz kapcsolódik (és ez azért van így, mert e relevanciát csak a 2010/13/EU irányelv 23. cikkének az (EU) 2018/1808 irányelv elfogadását követően egységes szerkezetbe foglalt szövege említette);

b) a csoportokra és a vállalkozásokra mint gazdasági egységre vonatkozó, említett uniós jogi elvek fényében a reklámok túlzott mértékű adásidejének tilalma és a fent említett 23. cikk szövegének fent említett változása tekintetében, az engedélyek közötti fent említett különbség ellenére **[eredeti 20. o.],** a 177/[2015]. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 43. cikke szerinti, [az integrált hírközlési rendszerre vonatkozó,] versenyt korlátozó szabályokból is levezethető-e a „médiaszolgáltató” csoport (vagy a fellebbező megfogalmazásában kiadói vállalatcsoport) fogalmának azon vonatkozásban való relevanciája, hogy a csoporton belüli, hirdetési célú, multimédiás közlemények mentesülnek a [177/2005. sz.] felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 38. cikkének (6) bekezdésében említett, a reklámra fordítható adásidő felső korlátjának hatálya alól, vagy ezzel szemben e relevanciát ki kell zárni 2018 előtt,

MUNKADOKUMENTUM

mivel a televízióra vonatkozó kartelljog független a reklámra fordítható adásidő felső korlátjával kapcsolatos szabályozástól;

c) a 2010/13/EU irányelv 23. cikke (2) bekezdése a) pontjának új szövege elismeri-e a kartelljogban már korábban is létező, a csoportok általános relevanciájára vonatkozó elvet, vagy e szöveg újításnak tekinthető, tehát az első esetben az uniós jogban már benne foglalt jogi helyzetet ír-e le – azaz olyan helyzetről van szó, amely a jelen, az említett új szöveg hatálybalépését megelőzően fennálló esetet is magában foglalja, és oly módon befolyásolja a [nemzeti szabályozó hatóság] értelmezését, hogy annak egyébként el kell ismernie a „médiaszolgáltató” csoport fogalmát –, vagy – a második esetben – kizárja-e a vállalatcsoportok relevanciájának elismerését a bevezetése előtt felmerült esetekben, mivel újító jellegére tekintettel időbeli hatálya okán nem alkalmazható a bevezetése előtt keletkezett tényállásokra;

d) egyébiránt és a 177/2005. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 5. cikkében meghatározott engedélyezési rendszeren és a 2018-ban a 23. cikkben bevezetett új rendelkezésen túl, vagyis abban az esetben, ha az új rendelkezés nem elismerő, hanem újító jellegű, amint arra a c) pontban foglalt kérdés irányul, a kartelljogban általánosságban figyelembe vett televíziós-rádiós integrációs viszonyok a gazdasági egység és a csoport fogalmának általános és transzverzális jellegéből adódóan kulcsfontosságú elemek-e, amelyek fényében kell a reklámra fordítható adásidő felső korlátját értelmezni, amelyet tehát egyébként a vállalatcsoportra (vagy pontosabban a csoporthoz tartozó vállalkozások közötti ellenőrzési kapcsolatokra) és az említett társaságok funkcionális egységére beleértendő tekintettel kerül szabályozásra a csoporton belüli televíziós és rádiós műsorszámok reklámozása érdekében, vagy ezzel szemben az említett integrációs viszonyok nem relevánsak a reklámra fordítható adásidő felső korlátja tekintetében **[eredeti 21. o.]**, ezért úgy kell tekinteni, hogy a 23. cikkben (eredeti szöveg) említett „saját” műsorszámok minősíthetők olyannak, amelyek kizárólag az azokat reklámozó műsorszolgáltatóhoz és nem a vállalatcsoport egészéhez tartoznak, mivel ez a rendelkezés önálló rendelkezés, amely nem enged semmilyen olyan rendszertani értelmezést, amely kiterjeszti annak hatályát az egyetlen gazdasági egységnek tekintett vállalatcsoportra;

e) végül a 23. cikk eredeti szövegét, még akkor is, ha azt nem a kartelljog hátterében értelmezendő szabályként kell tekinteni, olyan ösztönző rendelkezésként kell-e egyébiránt értelmezni, amely leírja a reklámozás sajátos jellemzőjét, amely kizárólag tájékoztató jellegű, és nem kíván senkit meggyőzni arról, hogy a reklámozott műsorszámokon kívül más termékeket és szolgáltatásokat vásároljon, és mint ilyet úgy kell tekinteni, hogy az nem tartozik a reklámok adásidejére vonatkozó szabályok alkalmazási körébe, ezért az ugyanazon csoporthoz tartozó vállalkozások korlátain belül az integrált multimédiás reklám valamennyi esetében alkalmazható, vagy azt úgy kell-e értelmezni, mint egy, a reklámra fordítható adásidő kiszámítása tekintetében eltérést engedő és kivételes szabályt, amelyet ennek megfelelően szigorúan kell értelmezni?

MUNKADOKUMENTUM

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

A 2010/13/EK irányelv 23. cikke: mind az eredeti, mind az (EU) 2018/1808 irányelvvel módosított változata

Az (EU) 2018/1808 irányelv (43) preambulumbekezdése

A hivatkozott nemzeti rendelkezések

Decreto legislativo del 31 luglio 2005, n. 177 – Testo unico dei servizi di media audiovisivi e radiofonici (az audiovizuális és rádiós médiaszolgáltatások egységes szövegéről szóló, 2005. július 31-i 177. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet, a továbbiakban: 177/2005. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet vagy TUSMAR). Különösen:

Az 5. cikk felsorolja azokat az elveket, amelyeknek az audiovizuális és rádiós médiaszolgáltatások rendszere meg kell, hogy feleljen, nevezetesen a) a verseny védelme az audiovizuális és rádiós médiaszolgáltatások, valamint a tömegkommunikációs eszközök rendszerében és a reklámpiacon, illetve a televíziós és rádiós tömegtájékoztatás sokszínűségének védelme, megtiltva e célból a sokszínűségre káros piaci pozíciók keletkezését vagy fenntartását; b) a hálózatüzemeltető vagy a műsorszolgáltató vagy a lekérhető audiovizuális médiaszolgáltatásokat nyújtó szolgáltató vagy a digitális rádiószolgáltatást nyújtó műsorszolgáltató vagy a kapcsolódó interaktív szolgáltatásokat nyújtó szolgáltató tevékenységének folytatásához szükséges különböző engedélyek előírása az engedélyezési rendszer útján.

A 38. cikk (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a televíziós reklámbejátszásoknak az általános közszolgálati hírközlés koncessziójogosultján kívüli országos, szabadon akár analóg módon fogható csatornák műsorszolgáltatói által történő közvetítése nem haladhatja meg a napi műsoridő 15%-át, meghatározott és elkülönült egész órától egész óráig tartó időtartamon belül pedig a 18%-ot; az esetleges – egy órán belül 2%-nál nem hosszabb időtartamú – túllépést a megelőző vagy a következő órában kell kiegyenlíteni.

A 38. cikk (6) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a fent említett (2) bekezdés nem alkalmazandó az akár analóg módon fogható csatornák műsorszolgáltatói által saját műsorszámairól vagy a közvetlenül ezekből a műsorszámokból származó termékekről szóló hirdetésekre, a támogatói közleményekre vonatkozó hirdetésekre és a termékmegjelenítésre.

A TUSMAR 52. cikke a 38. cikkének megsértése esetére szankciókat ír elő.

MUNKADOKUMENTUM

A tényállás és az alapeljárás rövid bemutatása

1 Az AGCOM három külön, de hasonló tartalmú, 2017. szeptember 28-án közölt aktussal szankciókat szabott ki az RTI-vel (a továbbiakban: fellebbező) szemben a reklámok adásidejének a 177/2005. sz. törvényerejű rendelet 38. cikke (6) bekezdésében előírt óránkénti felső korlátjának megsértése miatt. A három jogi aktus az RTI-hez tartozó három műsorszolgáltatóra, a „Canale 5”, az „Italia 1”, illetve a „Rete 4” műsorszolgáltatóra vonatkozott.

2 Az AGCOM ugyanis a reklámok adásideje felső korlátjának kiszámításakor a reklámbejátszások körébe sorolta az e három műsorszolgáltató által a 80%-os tulajdoni részesedéssel bíró RTI és a 20%-os tulajdoni részesedéssel bíró A. Mondadori Editore s.p.a. ellenőrzése alatt álló Monradio s.r.l. társaság tulajdonában lévő R101 rádiós műsorszolgáltató reklámozása érdekében közzétett közleményeket is. Az előbbi két társaság ugyanahhoz a vállalatcsoporthoz tartozik.

3 Az RTI a fent említett három aktussal szemben három külön, de tartalmában azonos keresetet nyújtott be a Tribunale amministrativo regionale per il Lazióhoz (Lazio tartomány közigazgatási bírósága, a továbbiakban: TAR), amely elutasította a három keresetet. Az RTI ezt követően fellebbezést nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz.

Az alapeljárásban részt vevő felek főbb érvei

4 A fellebbező szerint a három műsorszolgáltató által közzétett közlemények csak az R101 műsorainak bemutatására vonatkoztak, következésképpen azokat önreklámozásra szolgáló közleményeknek kellett volna minősíteni, amelyek nem számíthatók be a reklámok adásidejének a TUSMAR 38. cikke (6) bekezdésében előírt óránkénti felső korlátjába.

5 A fellebbező kiemeli, hogy irreleváns az a tény, hogy az R101 egy tőle eltérő társaság tulajdonában áll, mivel mindkettő ugyanazon vállalatcsoporthoz tartozott. A meghatározó tényező a kiadói vállalatcsoport gazdasági egysége, nem pedig az, hogy több társaságról van szó. A multimédia (televízió, rádió, internet) vállalkozások akár vállalatcsoport formájában történő működtetésének jelensége a digitalizálás nyilvánvaló következménye, és a „csoporton belüli” önreklámozás a televíziós piacokon elterjedt gyakorlat.

6 Az AGCOM, bár elismerte az RTI felelőssége szubjektív elemének hiányát, e társaságot eltiltotta az állítólagos jogsértések folytatásától, többek között arra hivatkozva, hogy: 1) a TUSMAR– különböző engedélyek kibocsátásával is – eltérően szabályozta a televíziós és a rádiós műsorszolgáltatót, amelyek a jelen ügyben különböző jogalanyok tulajdonában állnak, így nem azonos az önreklámozás tárgyát képező tartalom felelős szerkesztője és a vonatkozó közleményt továbbító felelős műsorszolgáltató; 2) a TUSMAR 38. cikkének (6) bekezdése kizárólag a televíziós műsorszolgáltatókra vonatkozik, amint az

MUNKADOKUMENTUM

ugyanezen egységes szöveg 2. cikkéből is következik, amely különbséget tesz a televíziós és a rádiós műsorszolgáltatók között, és az önreklámozásra kizárólag a műsorszolgáltatónak a saját műsorszámaira vonatkozó közleményei tekintetében utal; 3) a TUSMAR 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja kizárja az „audiovizuális médiaszolgáltató” fogalmából azokat a jogalanyokat, amelyek – mint a jelen ügyben is – csak a műsorszámok egyszerű továbbításával foglalkoznak, amelyek tekintetében a szerkesztői felelősség harmadik személyekre hárul; 4) azokban az esetekben, amikor a nemzeti jogalkotó relevanciát kívánt tulajdonítani a vállalatcsoport jelenségnek, arról kifejezetten rendelkezett, ami a jelen ügyben nem történt meg.

7 A TAR (tartományi közigazgatási bíróság) előtt az RTI azt állította, hogy az Európai Unió Bírósága által kimondott „*in dubio pro libertate*” elvet mind az európai jogforrásra (a 2010/13/EU irányelv 23. cikke), mind pedig a belső jogforrásra (a TUSMAR 38. cikke) alkalmazni kell, és amennyiben a belső jogforrás szigorúbb szabályokat ír elő, amelyek a televíziós műsorszolgáltatás nyújtásának szabadságát korlátozzák, azoknak kedvezőbb értelmezést kell adni. Az R101 műsorszolgáltató javára megjelenített, önreklámozásra szolgáló közleményt tehát nem lehet beszámítani a reklámra fordítható adásidő felső korlátjába.

8 Az RTI hozzátette, hogy az AGCOM azon megközelítése, amely a társaságok sokféleségén alapul, mivel az RTI televíziós csatornákkal, míg a Monradio s.r.l. rádiócsatornával rendelkezik, jóllehet ellenőrzési kapcsolatban állnak egymással, és amely megakadályozza a közlemények önreklámozásnak minősítését, ellentétes a TUSMAR 1. cikkének (2) bekezdésében előírt rendszerszintű megközelítéssel, amelynek az a célja, hogy minden nyilvános tartalomszolgáltatásra irányuló tevékenységet egységesen szabályozzon az alkalmazott eszköztől függetlenül és bármilyen módon: az RTI szerint ugyanis a „multimédiás” önreklámozás gyakorlata ma már elterjedt a televíziós, a rádiós és az internetes szolgáltatások körében a különböző engedélyektől függetlenül.

9 Végül az RTI azt állította, hogy az RTI és egyetlen kiadói vállalatcsoportot alkotó leányvállalatai televíziós és rádiós műsora egységes és összehangolt döntések eredménye, amelytől mind az önreklámozásra szolgáló közlemények, mind pedig az annak tárgyát képező műsorszámok erednek, az érintett jogi személyek sokféleségén túl.

10 A három keresetet elutasításakor a TAR (tartományi közigazgatási bíróság) megállapította, hogy mivel a TUSMAR 38. cikkének (2) és (5) bekezdése a televíziós műsorszolgáltatók számára írta elő saját reklámüzeneteik közvetítésének maximális időtartamát, a „műsorszolgáltatóknak” az ugyanezen cikk (6) bekezdésében elfogadott fogalma az önreklámozás kérdésében csak azokra vonatkozik, amelyek saját műsorszámaikat reklámozzák. Ez a szabály tehát eltérést engedő és kivételes jellegű a reklámok túlzott mértékű adásidejével szembeni szabályhoz képest, amint azt a „saját” jelző is mutatja, amely a televíziós műsorszolgáltató műsorszámaira utal (és nem a rádiós

MUNKADOKUMENTUM

műsorszolgáltatóéra, még akkor is, ha az ugyanahhoz a vállalkozáscsoporthoz tartozik).

11 A TAR (tartományi közigazgatási bíróság) azt is megállapította, hogy kétségtelen, hogy a 2010/13/EU irányelv korábban hatályos változata 23. cikkének (2) bekezdése a televíziós műsorszolgáltató közvetítései tekintetében a reklámra fordítható adásidő felső korlátja alól kivételt írt elő, de kizárólag „[…] a műsorszolgáltató által saját műsorszámairól vagy a közvetlenül ezekből a műsorszámokból származó termékekről szóló hirdetésekre, a támogatói közleményekre vonatkozó hirdetésekre és a termékmegjelenítésre” vonatkozóan. Ennélfogva amikor a „műsorszolgáltatóról” beszél, kizárólag a „televíziós műsorszolgáltatást nyújtó médiaszolgáltatóra” kíván utalni (az 1. cikk (1) bekezdésének f) pontja), és amikor a „műsorszám” fogalmát említi, kizárólag a „hangos vagy néma mozgóképek sorozatára utal, […] amelynek formája és tartalma a televíziós műsorszolgáltatáséhoz hasonlítható […]”: ennélfogva sem az uniós jog, sem pedig az erre vonatkozó nemzeti szabályozás nem utal soha a rádiós műsorszolgáltatókra.

12 Végül a TAR megállapította, hogy a közleményt közzétevő jogalany és a reklámozott műsorszám felelőse (rádiós műsorszolgáltató) közötti különbség kizárja a TUSMAR 38. cikke (6) bekezdésének alkalmazását. A televíziós műsorszolgáltató tulajdonos társasága által a rádióállomás tulajdonosa tekintetében gyakorolt felügyeleti vagy koordinációs tevékenység ugyanis nem ruházza fel az előbbit kiadói minőséggel, és következésképpen ő maga nem vállalhatja az utóbbi műsorszámaiért fennálló kiadói felelősséget. Mindenesetre a jelen ügyben az RTI nem bizonyította a Monradio leányvállalat gazdasági döntéseibe való tényleges beavatkozásra vonatkozó jogkörét, és így a két műsorszolgáltató tevékenysége közötti egységes döntéshozatali központ fennállását sem.

13 A fellebbező az önreklámozás fogalmát illetően vitatja a TAR (tartományi közigazgatási bíróság) megszorító megközelítését, azt állítva, hogy e megközelítés megfosztja értelmétől az önreklámozásra szolgáló közleményeknek az említett korlátokba való beszámítása alóli mentességét; az önreklámozásra szolgáló közlemények alatt a reklám azon sajátos formáját kell érteni, amellyel a műsorszolgáltató áruit, szolgáltatásait, műsorszámait vagy csatornáit reklámozza; manapság ezt a reklámtípus jobban meghatározott, mivel a reklámra fordítható adásidő felső korlátja csak a „televíziós reklámbejátszások” és a „vásárlási bejátszások” sajátos kategóriáira vonatkozik: a műsorszámok önreklámozására szolgáló közlemények tehát eltérnek a termékekre vonatkozó reklámbejátszásoktól, és olyan műsorhelyekre vonatkoznak, amelyeket nem a hirdetők piacán kínálnak, hanem közvetlenül a műsorszolgáltató használ fel.

14 Emellett a fellebbező szerint az az álláspont, amely szerint az önreklámozás csak a műsorszolgáltató által közvetített saját műsorszámait érintheti, ellentétes az európai jogalkotó és a TUSMAR rendszerszintű és a platformokra vonatkozóan nem elkülönült megközelítésével, amely nem zárja ki ugyanazon vállalatcsoport

MUNKADOKUMENTUM

tekintetében, hogy egyidejűleg szerkessze a nemzeti analóg televíziós és rádiócsatornákat, valamint ebből következően a multimédiás önreklámozást.

15 A fellebbező azt is állítja, hogy a TUSMAR 38. cikkét, amely a 2010/13 irányelv 23. cikkét ülteti át, a Bíróság által adott útmutatások fényében az uniós joggal összhangban kell értelmezni (1999. október 28-i ARDe Pro Sieben Media AG ítélet, C-6/98, 29–31. pont; 2011. november 24-i Bizottság kontra Spanyol Királyság ítélet, C-281/09).

16 A fellebbező hozzáteszi, hogy a televízió és a rádió közötti integrációs kapcsolatokat a vállalatcsoportra, nem pedig annak több társaságra való formális felosztására figyelemmel szabályozzák; következésképpen az AGCOM téved, amikor irrelevánsnak ítéli a kiadói vállalatcsoport egységes jellegét: mivel a közigazgatási jogsértések területét a meghatározottság és a szigorú törvényesség elve szabályozza, és mivel a jelen ügyben nincs kifejezett jogszabályi rendelkezés, a multimédiás önreklámozásra irányuló magatartás jogsértő jellegére nem lehet következtetni pusztán a jogalkotó hallgatásából, hanem az megkövetel egy, a vállalatcsoportnak a TUSMAR által elismert általános jelentőségétől kifejezett eltérést engedő rendelkezést.

17 A fellebbező végül a 2018/1808 irányelv (43) preambulumbekezdésére és a 2010/13 irányelv 23. cikke (2) bekezdése a) pontjának az ezen irányelv általi módosítására hivatkozik, noha a tényállás keletkezése megelőzi e módosítást. Ez utóbbi rendelkezés értelmében a reklámra fordítható adásidő felső korlátja nem alkalmazható „a műsorszolgáltató által a saját műsorszámaival és a közvetlenül ezekből a műsorszámokból származó, kapcsolódó termékekkel vagy műsorszolgáltató csoporthoz tartozó más egységektől származó műsorszámokkal, és audiovizuális médiaszolgáltatásokkal kapcsolatban tett közleményekre”. Álláspontja szerint e rendelkezéseknek az – akár korábban hatályos – nemzeti jog értelmezése szempontjaként kell szolgálniuk az összhangban álló értelmezés elve alapján.

18 Végül azt állítja, hogy az AGCOM jogellenesen és az európai joggal összeegyeztethetetlen módon értelmezi a műsorszámok önreklámozásának fogalmát, mivel nem ismeri el a kiadói vállalatcsoport jelentőségét, és ennélfogva annak lehetőségét, hogy a multimédiás reklámközlemények mentesüljenek a reklámra fordítható adásidő felső korlátja alól.

Az előzetes döntéshozatalra utalás indokainak rövid bemutatása

19 A kérdést előterjesztő bíróság mindenekelőtt kifejti, hogy a jogvita tárgya nem az, hogy az anyavállalat ténylegesen beavatkozhat-e a leányvállalat gazdasági döntéseibe, hanem az, hogy esetlegesen jogszerű-e az ellenőrzött rádiós műsorszolgáltató műsorszámainak az audiovizuális műsorszolgáltató anyavállalat által történő reklámozása.

MUNKADOKUMENTUM

20 Emellett azt állítja, hogy a fellebbező által képviselt rendszerszerű, de multimédia alapú megközelítés túlmutathat a nemzeti jogalkotónak a 2010/13 irányelv átültetése során fennálló szándékán, vagy akár a versenynek kizárólag a rádiós műsorszolgáltatók hátrányára korlátozásával kapcsolatos kérdéseket is felvethet. A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben az AGCOM egyik határozatára hivatkozik, amely szerint a televíziós és rádiós műsorszolgáltatás koncentrációja alkalmas arra, hogy a nemzeti keretek között kiszorítsa a versenytársakat a rádióadón keresztül történő reklámozás piacán.

21 A kérdést előterjesztő bíróság szerint az AGCOM és a TAR által követett értelmezés nem tűnik észszerűtlennek, mivel szigorúan a TUSMAR-nak a 2010/13 irányelvet átültető rendelkezésein alapul, és figyelembe veszi azokat a versenykorlátozó hatásokat, amelyek a fellebbező álláspontjából eredhetnek a televíziós műsorszolgáltatókkal vagy az audiovizuális médiaszolgáltatást nyújtó szolgáltatókkal nem integrált rádiós műsorszolgáltatók tekintetében.

22 A fentiekre tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság szükségesnek ítéli, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesszen a Bíróság elé.

MUNKADOKUMENTUM